

jeg altsaa tænker mig, at de ville blive vedtagne af det ærede Thing, uden at jeg behøver at tilføie noget Videre til Retfærdiggjørelse af dem. — Med Hensyn til Underændringsforslaget 2 c. skal jeg tillade mig at udtale, at en Grund, hvorfør jeg har fundet mig foranlediget til at stille det, er for en stor Del den, at saaledes som det første Punktum af Ændringsforslaget lyder, gjøres der jo der en Indskrænkning i de Regler, der i det Mindste i Praxis følges nuomstunder med Hensyn til, hvilke Personer en Stævning forkyndes for paa Bopælen i Bedkommendes Fraværelse, da gjøres der en Indskrænkning, hvorved der bliver udelukket Folk, som man nuomstunder antager man kan forkynde Stævningen for i Bedkommendes Fraværelse, og derved mener jeg navnlig Husværten eller i ethvert Tilfælde den Person, hos hvem den, man vil stævne, er til Huse eller som han logerer hos, eller deslige. Det er vistnok med Høie antaget, at efter den gjældende Ret, kan i Bedkommendes Fraværelse en Stævning forkyndes paa Bopælen for den, der staar i saadant Forhold til ham, men efter det ærede Udvalgs Forslag skal dette ikke længere være Tilfældet, idet jo nemlig den Person, som blot er hans Husvært, eller som har udleiet til ham, jo ikke kan siges at høre til hans Husstand eller at høre til samme Husstand som han, og altsaa ikke falder ind under disse Bestemmelser. Jeg tænker nemlig paa en Klasse Personer, som meget ofte er i det Tilfælde, at de faa at sige ikke ere hjemme paa deres Bopæl hele Dagen. — Stævningen skal jo forkyndes om Dagen og navnlig om Vinteren skal den udenfor Kjøbenhavn forkyndes mellem Solens Opgang og Solens Nedgang — naar man ikke kan forkynde Stævningen for disse Personer paa Bopælen, fordi man ikke der kan antæsse Nogen, som staar i saadant Forhold til ham, at man efter Redaktionen af Ændringsforslaget kan forkynde Stævningen for denne, saa bliver den Forkyndelse paa Bopælen, som først skal foretages, inden man kan forkynde Stævningen for Personen selv, temmelig unyttig, og derfor forekommer det mig, at det er rimeligt, naar man har disse meget hyppigt forekommende Tilfælde for Øie, at have en Regel om, at Stævningen for saadanne Mennesker kan forkyndes paa det Sted, hvor de have deres faste daglige Arbejde, altsaa paa Kontorer, Værksteder eller andre Forretningslokaler, hvor de have Arbejde eller ere ansatte. Dette vil gjælde ikke blot om Svende og Butiksfolk, men det kan ogsaa gjælde om mange andre Embeds- og Betsillingsmænd, som ere ansatte i Jernbanevæsenet, Post eller Telegrafvæsenet og

mange andre saadanne Brancher. Derfor forekommer det mig, at saadan en Regel baade i sig selv er hensigtsmæssig og navnlig bliver et ret naturligt Tilbehør til den Indskrænkning i Antallet af de Personer, for hvilke Stævningen i Bedkommendes Fraværelse kan forkyndes paa hans Bopæl, som Ændringsforslaget opstiller. Jeg skal derimod ikke have Noget imod og gjerne erkjende, at det maatte vilde være en Forbedring, dersom denne Regel blev sat i Forbindelse med den i Ændringsforslagets 2det Punktum givne Regel paa den Maade, som den ærede Ordfører antydede og jeg kan udtale, at jeg sikkert meget gjerne vil kunne tiltræde et Ændringsforslag i denne Henseende fremsat ved Sagens 3die Behandling. — Endnu vil jeg blot gjøre et Par Bemærkninger angaaende Underændringsforslaget til § 3. Jeg vil begynde med at sige, at jeg dog opfatter den gjældende Ret saaledes, at den egentlig ikke foreskriver med nogen Nødvendighed, at den Person, for hvem Stævningen forkyndes, skal erklære sig villig til at meddele Paagjældende, naar han kommer hjem, at han er blevet stævnet. Der staar nemlig ikke Noget om det i Lovbogen, og derfor er jeg tilbøjelig til at mene, at den gjældende Ret egentlig ikke kræver dette, naar det blot er tilstrækkeligt givet, at den Person, for hvem Stævningen forkyndes, virkelig staar i et saadant Forhold til Indstævnte, at han kan modtage Stævningen paa Indstævntes Vegne. Naar det altsaa er En, der hører til hans Husstand, hans Kone, en voksen Søn eller Datter eller en Anden, der staar i et lignende Forhold til ham, tror jeg ikke, der efter den bestaaende Ret kan kræves noget Saadant. Derimod veed jeg meget vel, at det er sædvanligt, man kan gjerne sige Praxis, at Stævningsmændene saavidt mulig søge at faae Paagjældende til at afgive denne Erklæring, og at det derfor er en temmelig fast Formular i Stævningsmændenes Paategning paa Stævningerne, at „De forkyndte Stævningen paa Bedkommendes Bopæl for den og den til hans Husstand hørende Person, som erklærede at ville give Bedkommende Underretning om den stedfundne Stævning, naar han kom hjem“ eller Sligt. Jeg veed altsaa nok, at Stævningsmændene i Reglen forsøge paa at faae dem, der ere tilstede, til at udtale sig saaledes, at de kunne indføre denne Paasus i deres Paategning, men en egentlig Nødvendighed anser jeg det ikke for at være. Jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at det er noget villaarligt, naar man i Praxis synes at have lagt Vægt paa det i saadanne Tilfælde, hvor Stævningen forkyndes for Personer, om hvilke det kan være tvivlsomt om de staa i det Forhold